

enforcement units in Ukraine and the need for its improvement, taking into account the achievements of modern information technologies.

It is noted, that the existing procedural means of combating crime do not meet the real needs of ensuring the safety of society from criminal manifestations in the conditions of the use of modern achievements of information technologies to commit offenses and destroy traces of offenses.

For clarity of conclusions, the author uses achievements of various sciences, including economic theory and psychology. Retrospective analysis from economic theory is used to explain the mistakes of the past. To prove the danger of using false statistical data to explain the effectiveness of law enforcement agencies, the achievements of psychology are used, in particular the studies of Bruner, J. S., & Goodman, C. C., which explained the danger of taking wishful thinking, which can cause, so-called, blindness to unforeseen consequences. Thus, if the initial idea about the real state of affairs, which was formed on the basis of unreliable statistical data, is incorrect, the response will not be carried out to those aspects that really need attention, a large amount of human and financial resources, time will be spent. Those areas of activity that really need a response will remain neglected.

Attention is drawn to the positive foreign experience of the legal regulation of the procedure for operational and search measures, which ensures their maximum efficiency and effectiveness in combating crime. Emphasis is placed on the need to use modern information technologies to record the performance indicators of law enforcement units, which will minimize errors and provide the possibility of forming effective strategies for the development of the law enforcement system. It has been noted that it is necessary to stop taking wishful thinking and use reliable data on combating offenses in order to be able to form objective conclusions and propose effective ways to solve problems.

Keywords: *efficiency, law enforcement activity, countering crime, operative and search activities, operative and search measures, information, information and analytical support, effectiveness, investigation of offenses.*

УДК 351.74+343.85

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-6-108-113

Вадим ФУРСА ©

кандидат юридичних наук
(Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна)

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ СТАТЕВИМ ПОСЯГАННЯМ НА НЕПОВНОЛІТНІХ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Здійснено юридичний аналіз законодавства, що регламентує діяльність поліції у сфері протидії сексуальним посяганням на неповнолітніх. Автором зазначається, що правове забезпечення діяльності поліції щодо попередження статевих посягань на неповнолітніх представлено значною кількістю нормативних джерел. Детальний аналіз цих джерел дозволив виокремити низку правих колізій, що потребують негайного усунення, оскільки такі колізії можуть створити умови за яких неможливо буде здійснити захист дитини від сексуальних посягань.

Ключові слова: *Національна поліція, поліцейська діяльність, правова основа діяльності поліції, протидія злочинності, сексуальні посягання.*

Постановка проблеми. В умовах повномасштабної війни тема статевих злочинів, а, зокрема статевих злочинів проти неповнолітніх не втрачає свою актуальність. Загальновідомо, що статевим злочинам властива висока латентність, тому зареєстровані випадки цієї категорії злочинів не відображають реальної дійсності. В умовах же воєнного стану таких злочинів стає ще більше. Намагання втекти від війни у більш безпечні регіони України чи закордон, втрата житла та іншого майна, втрата роботи, зростання соціального напруження та невдоволення – всі ці фактори сприяють збільшенню кількості посягань на статеву недоторканість неповнолітніх. Також із перших днів війни в ЗМІ почала з'являтися інформація про випадки вчинення військовослужбовцями сил вторгнення статевих злочинів відносно цивільного населення

© В. Фурса, 2022

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0001-5962-8327>

vvf09@ukr.net

на тимчасово окупованих територіях України, що також вимагає від Національної поліції України адаптувати алгоритми реагування на факти вчинення статевих злочинів до нинішніх реалій. Усебічна охорона прав та законних інтересів дітей, зокрема і захист дітей від сексуальних посягань є одним із пріоритетних напрямків політики нашої держави. Ця політика реалізується через розгалужену систему державних органів, зокрема і через Національну поліцію України. Професійна діяльність поліції здійснюється у специфічних умовах. Відповідно до завдань, на поліцію покладено широке коло обов'язків щодо забезпечення та охорони прав і законних інтересів людини, забезпечення публічної безпеки та публічного порядку, профілактики, виявлення та припинення кримінальних та адміністративних правопорушень, запобігання та протидії домашньому насильству чи насильству за ознакою статі, тощо. Ефективність та якість виконання поставлених перед поліцією завдань з протидії сексуальному насильству щодо дітей в першу чергу залежить від нормативно-правового забезпечення такої діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми протидії злочинам проти статевої свободи та статевої недоторканості відображаються у роботах С. Авраменко, І. Бандурки, В. Борисова, Л. Брич, В. Вітвицької, С. Денисова, О. Джужи, А. Джужи, Л. Дорош, О. Дудорова, А. Задой, Л. Козлюк, С. Косенко, К. Кулик, А. Лукаш, Г. Мартинишина, Т. Михайличенко, Л. Мороз, В. Навроцького, О. Рябчинської, С. Романцової, А. Савченка, О. Світличного, О. Синєокого, В. Сташиса, В. Тація, М. Хавронюка, П. Хряпінського, А. Шеремета, С. Чмута, І. Чугунікова, та ін.

Незважаючи на досить ґрунтовні наукові напрацювання в області протидії злочинам проти статевої свободи та статевої недоторканості, питання нормативно-правового забезпечення діяльності поліції у цій сфері наразі залишаються малодослідженими.

Метою статті є юридичний аналіз законодавства, що регламентує діяльність поліції у сфері протидії сексуальним посяганням на неповнолітніх.

Виклад основного матеріалу. У ст. 3 Закону України «Про Національну поліцію» вказано, що поліція у своїй діяльності керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим та іншими законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами[1]. Безумовно, Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Саме в Конституції закріплено основні положення щодо захисту дітей від сексуальних посягань, а також основні напрямки державної політики у цій сфері. Так, у ст. 3 Конституції вказано, що людина (у тому числі і дитина – *В.Ф.*), її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. У ст. 51 Конституції зазначено, що дитинство охороняється державою, а в ст. 52 – що будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація переслідуються за законом[2].

Стосовно законів та підзаконних нормативних актів зауважимо, що попередній аналіз змін до законодавства, які вносилися з початку війни і були спрямовані на адаптацію механізмів діяльності державних органів, у тому числі і поліції, до умов воєнного стану, дозволяє зробити висновок, що змін до законодавства, яке регламентує діяльність поліції у сфері попередження сексуальних посягань на неповнолітніх внесено не було, а отже механізм попередження сексуальних зловживань щодо неповнолітніх змін не зазнав і поліції продовжує виконувати профілактичну діяльність на загальних підставах без урахування положень воєнного стану.

Одним із основних нормативних джерел, що регламентує діяльність поліції стосовно протидії сексуальним посяганням на неповнолітніх є Закон України «Про охорону дитинства» [3] від 26.04.2001. У ст. 10 цього Закону вказано, що дитині гарантується право на свободу, особисту недоторканність та захист її гідності. Фактично зазначене положення дублює положення, яке закріплене у ст. 3 Конституції України, проте стосується воно виключно дітей. Також у ч. 2 ст. 10 Закону України «Про охорону дитинства» зазначено, що держава здійснює захист дитини від усіх форм домашнього насильства та інших проявів жорстокого поводження з дитиною, експлуатації, включаючи сексуальні посягання, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють. У початковій

редакції цього Закону вказаної частини норми не було. Вона з'явилася у 2017 році, коли наша країна активно розпочала приводити національне законодавство у сфері захисту дітей від сексуальних посягань та сексуальної експлуатації у відповідність із європейським. Зазначена стаття також передбачає можливість для дітей особисто захистити свої інтереси. Так, у ч. 3 ст. 10 Закон України «Про охорону дитинства» вказано, що дитина вправі особисто звернутися до органу опіки та піклування, служби у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, інших уповноважених органів за захистом своїх прав, свобод і законних інтересів.

Продовжуючи реформи, спрямовані на захист дітей від сексуальних посягань та сексуальної експлуатації у 2021 році Закон України «Про охорону дитинства» доповнено ст. 30-2 «Захист дітей, які постраждали від сексуального насильства або стали його свідками (очевидцями)». Цією статтею частково дублюються положення ст. 10 Закон України «Про охорону дитинства», проте, на відміну від статті 10 стаття 30-2 є значно вужчою і врегульовує відносини щодо захисту дітей саме від сексуального насильства. Також цією статтею встановлюється захист не тільки дитини, яка є потерпілою від статевого посягання, але і дитини яка є очевидцем чи свідком таких дій. Також ст. 30-2 закріплює ряд обов'язків центральних органів виконавчої влади за сферою захисту дітей від сексуальних посягань. Зокрема, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику з питань сім'ї та дітей, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах освіти та науки, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, Міністерство внутрішніх справ України, інші органи зобов'язані: розробити та затвердити порядок виявлення ознак сексуального насильства стосовно дітей; розробити та затвердити порядок проведення опитування дитини, яка постраждала від сексуального насильства або стала його свідком (очевидцем), із застосуванням дружньої до дитини методики; створити такі умови, які забезпечують надання належної медичної і психологічної допомоги, проведення необхідних і достатніх реабілітаційних заходів дітям, які постраждали від сексуальної експлуатації, сексуального насильства або стали свідками чи очевидцями таких дій. Також ці органи зобов'язані створити спеціалізовані приміщення («кризова кімната, дружня до дитини» або «зелена кімната» – *В.Ф.*) для опитування чи допиту дитини, яка постраждала від статевого посягання або стала його свідком чи очевидцем, із застосуванням дружньої до дитини методики та здійснити підготовку (перепідготовку) працівників, які будуть здійснювати опитування чи допит дітей.

Іншим нормативним джерелом, спрямованим на захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального розбещення є Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» [4] від 07.12.2017. У преамбулі до цього Закону вказано, що він визначає організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству, основні напрями реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спрямовані на захист прав та інтересів осіб, які постраждали від такого насильства. Також цей Закон слугував підґрунтям для доповнення Кримінального кодексу України ст. 91-1. «Обмежувальні заходи, що застосовуються до осіб, які вчинили домашнє насильство», ст. 126-1 «Домашнє насильство» та ст. 390-1 «Невиконання обмежувальних заходів, обмежувальних приписів або не проходження програми для кривдників». Загалом Закон покликаний всіляко розширювати превентивний вплив Національної поліції та інших державних органів на потенційних кривдників, а також всіляко сприяти здійсненню адміністративного та кримінального судочинства у справах пов'язаних із домашнім насильством і сексуальними посяганнями зокрема.

Водночас здійснений нами аналіз ст. 1 Закону країни «Про запобігання та протидію домашньому насильству» у частині аналізу поняття «сексуальне насильство» та кримінально-правових норм, які розміщено у Розділі IV та у Розділі XII дає підстави стверджувати, що Закон потребує нормативного узгодження з кримінальним законодавством України. Зокрема, відповідно до ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» «Сексуальне насильство» є формою домашнього насильства, і включає будь-які діяння сексуального характеру, вчинені стосовно повнолітньої особи без її згоди або стосовно дитини незалежно від її згоди, або в присутності дитини, примушування до акту сексуального характеру з третьою особою, а

також інші правопорушення проти статевої свободи чи статевої недоторканості особи, у тому числі вчинені стосовно дитини або в її присутності. За всі діяння, вказані в ст. 1 цього Закону передбачено кримінальну відповідальність, зокрема Розділом IV КК України встановлено відповідальність за «Згвалтування», «Сексуальне насильство», «Примушування до вступу в статевий зв'язок», «Вчинення дій сексуального характеру з особою, яка не досягла шістнадцятирічного віку», «Розбещення неповнолітніх», «Домагання дитини для сексуальних цілей». Водночас Розділом XII КК України встановлено кримінальну відповідальність за «Ввезення, виготовлення, збут і розповсюдження порнографічних предметів», «Одержання доступу до дитячої порнографії, її придбання, зберігання, ввезення, перевезення чи інше переміщення, виготовлення, збут і розповсюдження», «Проведення видовищного заходу сексуального характеру за участю неповнолітньої особи», «Створення або утримання місць розпусти і звідництва», «Сутенерство або втягнення особи в заняття проституцією». Перераховані кримінальні правопорушення за своєю суттю є подібними до кримінальних правопорушень, що розміщені у Розділі IV КК України. Вони також зачіпають сферу статевої свободи, а потерпілими від таких дій є також і діти. Проте, на відміну від Розділу IV Розділ XII КК України не містить кримінальних правопорушень, що посягають саме на статево-сексуальну свободу та статево-сексуальну недоторканість особи. У ньому зосереджені кримінально-правові норми, якими встановлено кримінальну відповідальність за посягання на громадський порядок та моральність. У визначенні ж запропонованому в ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» не вказано, що сексуальним насильством слід вважати «також і інші правопорушення проти моральності». З огляду на це можемо зробити висновок, що Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» не відносить до сексуального насильства дії, які пов'язані із дитячою порнографією та проституцією неповнолітніх.

Також слід зазначити, що поняття «сексуальне насильство» у ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» та кримінально-правові норми, які містяться в Розділі IV та Розділі XII КК України мають різні підходи щодо захисту дітей від сексуальних посягань залежності від віку особи. Отже, у ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» вживається термін «дитина». Відповідно до Конвенції про права дитини, дитиною є кожна людська істота до досягнення 18-річного віку, якщо за законом, застосовуваним до даної особи, вона не досягає повноліття раніше[5]. Таке ж визначення «дитини» міститься і у Законі України «Про охорону дитинства». У ст. 6 Сімейного кодексу України зазначено, що правовий статус дитини має особа до досягнення нею повноліття. Згідно ст. 34 Цивільного кодексу України повноліття в Україні за загальним правилом настає у 18 років. Водночас КК України оперує такими віковими категоріями як: «малолітня особа», «неповнолітня особа», «неповнолітня особа, віком до 16 років», «особа, яка не досягла шістнадцятирічного віку», «особа, яка не досягла чотирнадцяти років». Спираючись на вищезазначене, можемо зробити висновок, що наразі між поняттям «сексуальне насильство», що закріплене в ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» та юридичними складами кримінальних правопорушень, які містяться в Розділі IV та Розділі XII КК України виникла колізія. Така колізія норми Закону та норм КК України може створити умови, що унеможливають проведення належних організаційно-правових заходів захисту дітей від сексуальних посягань, правильної кваліфікації «статевого злочину» вчиненого щодо дитини, і як наслідок призведуть до уникнення кримінальної відповідальності винними особами. Для подолання такої колізії, вважаємо за необхідне замінити поняття «сексуальне насильство», яке закріплене ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» на нове, яке не втратить свою суть і, наразі, не створюватиме колізії. Побудувати визначення пропонуємо за принципом «відсильної» норми права, а оскільки відповідальність за «сексуальне насильство» передбачена виключно Кримінальним кодексом, то і посилання у нормі необхідно зробити саме на КК України.

Продовжуючи далі аналіз Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» зазначимо, що у ст. 10 Закону закріплені повноваження підрозділів органів Національної поліції України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. Так, до повноважень поліції відносяться: виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них; прийом і розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства, у тому числі розгляд повідомлень,

що надійшли до кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, вжиття заходів для його припинення та надання допомоги постраждалим особам із урахуванням результатів оцінки ризиків у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спільно з Національною поліцією України; інформування постраждалих осіб про їх права, заходи та соціальні послуги, якими вони можуть скористатися; винесення термінових заборонних приписів стосовно кривдників; взяття на профілактичний облік кривдників та проведення з ними профілактичної роботи в порядку, визначеному законодавством; здійснення контролю за виконанням кривдниками спеціальних заходів протидії домашньому насильству протягом строку їх дії; анулювання дозволів на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власникам у разі вчинення ними домашнього насильства, а також вилучення зброї та боєприпасів у порядку, визначеному законодавством; взаємодія з іншими суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству; звітування центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, про результати здійснення повноважень у цій сфері у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. На нашу думку повноваження поліції, які закріплені у ст. 10 Закону не зовсім повно відображають діяльність поліції у сфері захисту від домашнього насильства та захисту дітей від сексуальних посягань зокрема. Якщо проаналізувати побудову ч. 1 ст. 10 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», то можна виокремити певний алгоритм діяльності поліції. Отже, поліцейські спочатку виявляють та реагують на правопорушення, приймають та розглядають заяви про факти вчинення домашнього насильства, роз'яснюють потерпілим їх права, виносять термінові заборонні приписи стосовно кривдників та беруть їх на профілактичний облік, здійснюють безпосередню роботу з кривдниками, за необхідності взаємодіють з іншими державними органами, звітують центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, про результати здійснення повноважень у цій сфері. Такий алгоритм є усталеним і прийнятним у випадку якщо особу-кривдника притягують до адміністративної відповідальності. У випадку ж якщо кривдник вчиняє діяння, що містить ознаки кримінального правопорушення, то у такому випадку поліцейський зобов'язаний внести відомості до ЄРДР та відкрити кримінальне провадження, здійснити досудове розслідування та направити матеріали до суду. У зв'язку з цим, пропонуємо розширити перелік повноважень, які містяться у ч. 1 ст. 10 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» закріпивши таке повноваження як «в разі виявлення ознак кримінального правопорушення, діяти згідно з вимогами КПК України». Ще одним аргументом на користь такого розширення повноважень поліції у сфері запобігання та протидії домашньому насильству є те, що однією з підстав для поставлення кривдника на профілактичний облік, згідно з Порядком взяття на профілактичний облік, проведення профілактичної роботи та зняття з профілактичного обліку кривдника уповноваженим підрозділом органу Національної поліції України[7], є відкриття кримінального провадження стосовно кривдника у зв'язку з вчиненням ним домашнього насильства чи насильства за ознакою статі.

Що стосується підзаконних нормативно-правових актів, то вони слугують своєрідним доповненням перерахованих законів та в більшій мірі врегульовують процедурні аспекти діяльності державних органів, зокрема і діяльності поліції у сфері протидії сексуальним посяганням щодо неповнолітніх. Загалом перелік підзаконних нормативно-правових актів, які спрямовані на захист неповнолітніх від сексуальних посягань і які регламентують діяльність поліції у цій сфері, не є вичерпним і їх ґрунтовний аналіз в рамках цієї роботи провести неможливо, оскільки це призведе до значного змістовного розширення роботи.

Висновки. Як висновок зазначимо, що правове забезпечення діяльності поліції щодо попередження статевих посягань на неповнолітніх представлено значною кількістю нормативних джерел. Детальний аналіз цих джерел дозволив виокремити низку правих колізій, які потребують негайного усунення, оскільки такі колізії можуть створити умови за яких неможливо буде здійснити захист дитини від сексуальних

посягань. Також можемо зробити висновок, що розгалужена система законодавчих та підзаконних нормативно правових актів, також не сприяє належному захисту дитини від сексуальних посягань. Дублювання повноважень, відсутність чіткої координації та системи контролю, розгалужена система державних органів з однаковими функціями, все це у своїй сукупності створює передумови для можливого недобросовісного виконання державними службовцями, зокрема і поліцейським, покладених на них обов'язків із захисту дітей від сексуальних зловживань та сексуальної експлуатації.

Список використаних джерел

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/580-19#Text>.
2. Конституція України від 28.06.1996. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
3. Про охорону дитинства : Закон України від 26.04.2001. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2402-14#Text>.
4. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text>.
5. Конвенція про права дитини. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text.
6. Про затвердження Порядку винесення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України термінового заборонного припису стосовно кривдника : наказ МВС України від 01.08.2018 № 654. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0965-18#Text>.

Надійшла до редакції 03.12.2022

References

1. Pro Natsional'nu politsiyu [On the National Police] : Zakon Ukrayiny vid 02.07.2015. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/580-19#Text>.
2. Konstytutsiya Ukrayiny vid 28.06.1996 [Constitution of Ukraine of June 28, 1996]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
3. Pro okhoronu dytynstva [On childhood protection] : Zakon Ukrayiny vid 26.04.2001. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2402-14#Text>.
4. Pro zapobihannya ta protydyu domashn'omu nasy'l'stvu [On preventing and countering domestic violence] : Zakon Ukrayiny vid 07.12.2017. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text/>.
5. Konventsiya pro prava dytyny [Convention on the Rights of the Child]. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text.
6. Pro zatverdzhennya Poryadku vynesennya upovnovazhenymy pidrozdilamy orhaniv Natsional'noyi politsiyi Ukrayiny terminovoho zaboronnoho pryypysu stosovno kryvdnyka [On the approval of the Procedure for issuing an urgent restraining order by authorized units of the National Police of Ukraine against the offender] : nakaz MVS Ukrayiny vid 01.08.2018 № 654. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0965-18#Text>.

ABSTRACT

Vadym Fursa. Legal support of police activities to prevent sexual abuse of minors under martial law. The article provides a legal analysis of the legislation directly aimed at combating sexual violence against children and the legislation regulating the activities of the police in the field of combating sexual abuse of children. The author notes that the comprehensive protection of the rights and legitimate interests of children, including the protection of children from sexual abuse, is one of the priorities of our state policy, which is implemented through an extensive system of state bodies, including the National Police of Ukraine. In accordance with the tasks, the police is entrusted with a wide range of responsibilities to ensure and protect human rights and legitimate interests, ensure public safety and public order, prevent, detect and suppress criminal and administrative offenses, prevent and combat domestic violence or gender-based violence, etc. The effectiveness and quality of the implementation of the tasks assigned to the police to combat sexual violence against children primarily depends on the regulatory and legal support of such activities.

It is also established that the regulatory and legal support of police activities in the field of combating sexual violence against children is represented by a significant number of regulatory sources. A detailed analysis of these sources allowed to identify a number of legal conflicts that require immediate elimination, as such conflicts can create conditions under which it will be impossible to protect the child from sexual abuse. An extensive system of by-laws and regulations does not contribute to the proper protection of children from sexual abuse. Duplication of powers, lack of clear coordination and control system, branched system of state bodies with the same functions, all this together creates conditions for unfair performance by civil servants, including police officers, of their duties to protect children from sexual abuse and sexual exploitation.

Keywords: *National Police, police activity, legal framework of police activity, combating crime, sexual violence.*